

Седмицата, в която се случи

В деня, когато светът получи първото си телефонно обаждане от небето, Тес Рафърти разопаковаше кутийка чай във филтри.

Зърррррр!

Заби нокът в полиетиленовата опаковка, без да обръща внимание на звъненето.

Зърррррр!

Пъхна показалеца си в издутата част от страни.

Зърррррр!

Най-после успя да го разкъса, свали опаковката и ясмачкав шепата си. Знаеше, че ако сега не вдигне слушалката, ще се включи телефонният секретар.

Зър.....

– Ало?

Твърде късно.

– Ех, това нещо – измърмори тя. Чу прещракването на апарата върху кухненския плот и изслуша съобщението.

„Здравейте, свързахте се с Тес. Оставете името и телефона си. Ще ви се обади при първа възможност. Благодаря ви.“

Кратко изписуване. Пращене. А после:

– *Мама е... трябва да ти кажа нещо.*

Тес остана без дъх. Слушалката падна от пръстите ѝ.

Майка ѝ беше починала преди четири години.

*

Зърррррр!

Второто обаждане едва се чу сред шумната препирня в полицейския участък. Някакъв чиновник беше спечелил двадесет и осем хиляди долара от лотарията и трима полицаи спореха какво биха направили с подобен късмет.

– Плащаш си сметките.

– Точно това *не* правиш.

– Яхта.

– Плащаш си сметките.

– Не и аз.

– Яхта!

Зърррррр!

Джак Селърс, началникът, влезе в малкия си кабинет.

– Ако си платиш сметките, просто ще се натрупат нови – рече той. Мъжете продължиха да спорят, докато Селърс вдигаше слушалката.

– Полицейски участък Колдуотър, Селърс на телефона.

Пращене. Последвано от младежки глас:

– *Татко?... Роби е.*

Изведнъж другите гласове изчезнаха.

– Кой, по дяволите, се обажда?

– *Аз съм щастлив, татко. Не се притеснявай за мен.*

Коремът му се сви. Спомни си последния път, когато видя сина си – гладко избръснат, с къса войнишкаприческа – да преминава през охраната на летището на път за третата си мисия.

Последната му мисия.

– Не може да си ти – прошепна Джак.

***

Зърррррр!

Пастор Уорън избърса слюнката от брадичката си. Беше задрямал на дивана си в баптистката църква, „Жътвана надеждата“.

Зърррррр!

– Идвам.

Той с мъка се изправи. Църквата беше сложила звънец пред кабинета му, защото на осемдесет и две години слухът му вече отслабваше.

Зърррррр!

– Пасторе, Катрин Йелин е. Побързайте, моля ви!

Той закуцука към вратата и я отвори.

– Здравей, Ка...

Тя обаче бързо мина покрай него. Беше с полуразкопчано палто, а рижата ѝ коса беше разрошена, като чели е излетяла набързо от къщи. Седна на дивана, надигна се неспокойно, после пак седна.

– Моля ви, да не помислите, че съм луда.

– Не, мила...

– Даян ми се обади.

– Кой ти се обади?

– Даян.

Уорън усети как главата го заболява.

– Покойната ти сестра се обади?

– Тази сутрин. Вдигнах телефона и...

Тя стисна чантичката си и заплака. Уорън се почуди дали да се обади на някого за помощ.

– Каза ми да не се тревожа – изхлипа Катрин. – Каза, че е намерила покой.

– Значи е било сън?

– Не! Не! Не беше сън! *Аз говорих със сестра си!*

По бузите ѝ се стичаха сълзи и капеха по-бързо, отколкото успяваше да ги избърше.

– Говорили сме за това, мила...

– Знаем, но...

– Тя ти липсва...

– Да...

– И си разстроена.

– Не, пасторе! Тя ми каза, че е на *небето*... Не разбирате ли?

Катрин се усмихна – с блажена усмивка, каквато Уорън никога не бе виждал на лицето ѝ.

– Вече не ме е страх от нищо – каза тя.

***

Зърррррр!

Чу се звънецът на охраната и тежката порта на затворасе плъзна по релсата си. Оттам излезе висок широкоплещест мъж на име Съливан Хардинг, като пристъпваше бавно и с наведена глава. Сърцето му биешелудо – не от вълнение от свободата, а от страх, че някой може да го дръпне обратно вътре.

Напред. Напред. Погледът му беше забит във върховете на обувките. Вдигна очи, едва когато чу друг шумпо чакъла – леки стъпки, които бързо се приближаваха.

Джулс.

Синът му.

Усети как две малки ръчички обвиват краката му, почувства собствените си ръце, заровени в къдравата коса на момченцето. Видя родителите си – майка му носеше синя ветровка, баща му беше със светлокафяв костюм – и лицата им се сгърчиха, когато всички заедно се прегърнаха. Беше хладно и мрачно, улицата беше хлъзгава от дъжда. Само съпругата му липсваше, но отсъствието ѝ бе по-силно от всяко присъствие.

Искаше му се да каже нещо дълбокомислено, но отустните му се отрони само шепот:

– Да тръгваме.

След миг колата им изчезна по пътя.

Това беше денят, в който светът получи първото си телефонно обаждане от небето.

А какво се случи после, зависи от това, в какво вярвате.

Втората седмица

Валеше студен, ситен като мъгла дъжд, което не беше необичайно за септември в Колдуотър – малко градче, разположено само на няколко мили от езерото Мичиган.

Въпреки хладното време Съливан Хардинг излезе пеша. Можеше да вземе колата на баща си, но след десет месеца зад решетките предпочиташе да повърви навъздех. Облечен със старо велурено яке и шапка за ски, той подмина гимназията, в която бе учил преди двайсет години, после дърводелската работилница, която беше затворила миналата зима, магазина за стръв и рибарски такъми с наредените като сардини лодки поднаем, бензиностанцията със служителя, който се взираше в ноктите си, облегнат на стената. „Моят град“, помисли си Съливан.

Той стигна, закъдето бе тръгнал, и изтри обувките си в сламената изтривалка с надпис „Дейвидсън и синове“. Забелязал малката камера над рамката на вратата, инстинктивно свали шапката си, приглади гъстата сикафява коса и погледна в обектива. Изчака около минута, после сам си отвори и влезе.

Топлината в погребалния дом беше почти задушшаваща. Стените бяха облицовани с ламперия от тъмен дъб. На едно бюро без стол лежеше разтворена книга за посетители.

– Мога ли да ви помогна?

Директорът, висок, слаб мъж с дребен кокал, бледа кожа, рунтави вежди и рядка коса със сламен цвят, стоеше със скръстени ръце. Изглеждаше малко под седемдесетгодишен.

– Аз съм Хорас Белфин – представи се той.

– Съли Хардинг.

– А, да.

„А, да“, помисли си Съли. Този, който пропусна погребението на жена си, защото беше в затвора. Беше добил този навик – да довършва недовършени изречения, убеден, че думите, които хората не изричат, са по-силни от вече казаните.

– Жизел беше моя съпруга.

– Съжалявам за загубата ви.

– Благодаря.

– Беше прекрасна церемония. Предполагам, че семейството ѝ ви е казало.

– Аз съм семейството ѝ.

– Разбира се.

Двамата замълчаха.

– Останките ѝ?

– В колумбария са. Ще взема ключа.

Той се запъти към офиса си.

Съли взе една брошура от масата. Отвори я и попадна на изречение за кремацията.

„Кремираните останки могат да бъдат разпилени над морето, поставени в балон с хелий, разпръснати от самолет...“

Хвърли брошурата обратно. „Разпръснати от самолет.“

Дори Бог не можеше да е толкова жесток.

***

Двадесет минути по-късно Съли излезе оттам с прахана жена си в урна с формата на ангел. Опита се да я носи в една ръка, но му се стори твърде небрежно. Хваная с две ръце, но се почувства така, сякаш поднася помен. Накрая я притисна към гърдите си със скръстени ръце, както децата носят чантите си с учебници. Измина така половин миля по улиците на Колдуотър, а петите му шляпаха в локвите. Стигна до пощата и седна на пейката отпред, като остави внимателно урната до себе си.

Дъждът беше спрял. В далечината се чуваха камбанитена църквата. Съли затвори очи и си представи Жизел, сгушена до него, с морскозелените си очи, гарвановочерна коса, слабичка фигурка и тесни рамене, които, облепени на тялото му, сякаш шепнеха: „Защитавай ме“. В крайна сметка не беше успял. Да я защити. И тованикога нямаше да се промени. Той дълго седя на пейката – паднал мъж до порцеланов ангел, като че ли и двамата чакаха автобуса.

***

Житейските новини се предават по телефона. Раждане на бебе, годеж, трагичен инцидент на нощната магистрала – повечето крайпътни камъни в човешката траектория, добри или лоши, се предизвестяват отнеговия звън.

Ето че сега Тес седеше на пода в кухнята и чакаше отново да чуе този звън. През последните две седмици телефонът ѝ носеше най-смайващата новина. Майка ѝ някъде и някак *съществуваше*. За стотен път си припомни последния им разговор.

– Тес... не плачи, миличка.

– Не може да си ти.

– Тук съм, жива и здрава.

Така казваше майка ѝ, когато се обаждаше отнякъде другаде – от хотел, от спа, център дори когато гостуваше на роднини само на половин час път. *Тук съм, жива и здрава.*

– Не е възможно.

– *Всичко е възможно. Аз съм при Господ. Искам да ти разкажа за...*

– Какво? Мамо? Какво?

– *За небето.*

Линията замлъкна. Тес гледаше слушалката, сякаш държеше човешка кост. Беше съвършено нелогично. Знаешего. Но гласът на майката не прилича на никой друг, познаваме всяка нотка и шепот, всяка трела и писък. Нямаше никакво съмнение. Това беше *тя*.

Тес прегърна коленете си. От първото обаждане насам не беше излизала, ядеше само бисквити, зърнени закуски, твърдо сварени яйца – каквото имаше въщи. Не беше ходила на работа, не беше пазарувала, не беше даже прибирала пощата.

Прекара ръка по дългата си неизмита руса коса. Затворена в стаята... заради някакво чудо? Какво щяха да кажат хората? Не ѝ пукаше. Няколко думи от небето правеха всички думи на земята безсмислени.

***

Джак Селърс седеше на бюрото си в преустроената тухлена къща, служеща за полицейски участък на Колдуотър. Колегите му си мислеха, че пише доклади. Той обаче също чакаше позвъняване.

Това беше най-странната седмица в живота му. Две обаждания от мъртвия му син. Два

разговора, коитоне мислеше, че някога ще проведе отново. Още не беше казал на бившата си съпруга, Дорийн, майката на Роби.

Тя беше изпаднала в депресия и избухваше в сълзи привсяко споменаване на името му. А и какво да й каже? Чемомчето им, загинало в бой, е живо... някъде? Че бюрото му е портал към небето? А после?

Самият Джак нямаше представа как всъщност да приема всичко това. Знаеше единствено, че всеки път, когато телефонът звъннеше, грабваше слушалката както изкусен стрелец грабва пистолета.

Второто обаждане, също като първото, бе дошло в петък следобед. Чу шум и прашене, които се усилиха, а после стихнаха.

– *Аз съм, татко.*

– Роби.

– *Добре съм, татко. Тук няма лоши дни.*

– Къде си?

– *Знаеш къде съм. Татко, страхотно е...*

Последва щракване.

– Ало? Ало? – изкрещя Джак. Някои от колегите му сеобърнаха към него. Той затвори вратата. След минутателефонът отново позвъни. Погледа дисплея. Както и преди, там пишеше „Непознат номер“.

– Ало? – прошепна той.

– *Кажи на мама да не плаче,... ако знаем как следва, никога нямаше да се тревожим.*

***

Ако имаш сестра, имаш я винаги, дори вече да не можеш да я видиш и докоснеш.

Катрин Йелин лежеше по гръб на леглото, а червеникавата й коса беше разпиляна по възглавницата. Съскръстени ръце притискаше розовия сгъваем телефон, който някога беше на Даян. „Самсунг“, с блестяща лепенка на гърба, обувка на висок ток – символ на страстта на сестра й към модата.

По-хубаво е, отколкото сме си представяли, Кат.

Това беше казала Даян при второто си обаждане, което, също като първото – също като всички тези странни позвънявания в Колдуотър – се случи в петък. *По-хубаво е, отколкото сме си представяли.* Това, което най-много допадна на Катрин в цялото изречение, беше множественото число.

Между сестрите Йелин съществуваше особена връзка, винаги неразделни, от малки заедно опознаваха живота в малкия град. Даян, която беше с две години по-голяма, всеки ден водеше Катрин на училище, постлай пътя към момичешката скаутска организация, свали скобите си, когато Катрин сложи своите, и на танците в гимназията отказваше да излезе на дансинга, докато някой не покани и Катрин. И двете сестри имаха дълги крака, здрави рамене и можеха да преплуват цяла миля в езерото през лятото. И двете завършиха местния колеж. Заедно плакаха, когато родителите им починаха. Когато Даян се омъжи, Катрин беше почетната й шаферка, а три лета по-късно ролите им се размениха. И двете имаха по две деца: Даян – момичета, Катрин – момчета. Къщите им бяха на миля една от друга. Дори разводите им се случиха в рамките на една година.

Различаваха се само по отношение на здравето. Даян страдаше от мигрена, аритмия, високо кръвно налягане и неочаквана аневризма, която я уби едва на четирийсет и пет години. За Катрин често казваха, че „нее боледувала и ден през живота си“.

Тя години наред се чувстваше виновна за това. Сега обаче разбираше. Даян – милата, крехка Даян – беше призована неслучайно. Беше избрана от Господ, за да й покаже, че вечността чака вярващите.

По-хубаво е, отколкото сме си представяли, Кат.

Катрин се усмихна. *Сме – ние, двете.* Благодарениена розовия телефон, който притискаше към гърдитеси, беше преоткрила сестрата, която никога не можеше да изгуби. И нямаше да си мълчи за това.